

Manuel Rodríguez López

Hortals 54

Barcelona 17/3/68

Barcelona-16

España

Moi querido Celso Emilio

Ainda que descoñecido fisicamente pra Vde. perdone o meu atrevemento pola maneira de encabezar estas letras. Compenetramei de tal maneira coa súa obra que pareceume un íntimo amigo e conquerei un lugar a corón de Rosalía, Curros e Cavanillas nos meus grandes ídolos galegos. Non é retórica, e pode estar seguro que non son eu solo o que pensa así. Son socio de Galicia e non puden chegar a "Longa noite de pedra". A primeira vez que lín algo, despois dos seus poemas na Escolma, foi en "Serra d'or". Mais tarde no centro galego copiei os poemas que me gustan máis do seu libro. Banilio Lorada prometéume un libro da 1ª edición bilingüe que non puido darme debido o esgotamento tan rápido. O fin ~~batlle~~ na 2ª edición deume dous e Batlle xa me leva entregados; cincuenta! ¿Qué fago con eles? Non pode darse unha idea do éxito. Sóis coa explicación verbal ós meus compañeiros de traballo, galegos, catalás, andaluzes... todos pídeme que queren o seu libro, con todo ser cara a edición, porque 90 pts pra un traballador non son desprezables. Lástima que non esté ben organizada a difusión do libro e que non seña máis barata. O éxito é rotundo. Banilio e Batlló están admirados do seu éxito nunha fábrica e están animados a divulgalo. Batlló xa pensa noutra edición e Banilio díxome que lle escriba a Vd. que lle agrada saber a historia destes 50 libros que eu vendín e que podían ser máis se tivesen folletos de propaganda.

Eu tamén teño poemas. Pronto sairá un libro meu. En canto o teña, (xa correxín as probas) mandareille un. Está en galego e toca moito o tema da Diáspora.

Este vran estiven en Luça e coñecín ó seu amigo Albino Montero. Batlló díxome que planea facer un novo libro seu traducido por o catedrático Luqui. Agradeceille moito - penso que todos galegos pensamos igual, que non deixen de escribir na nosa fala. Os seus poemas deron unha sona enorme ó galego.

Perdone o mal feita que vai esta carta. Está escrita tal como me sai do fondo da ialua. Non quere ser una quartela literaria. Non fixen borrador, vai tal cual me saíe da idea.

Leitíreime satisfeito se esta carta lle pode dar algo de folgos na louxania. Eu sei moi ben o triste que é ter que estar lonxe da terra. Desde os 6 anos - teño 33 - eston en Barcelona, e non me avergonza deito, chorei moitas veces. Doume unha idea do triste que debe ser pra Vde. que está moito mais lonxe aínda. Traballo na oficina dunha fabrica de 300 homes, eston casado, un novo e falo catalán e quero moito a Catalunya.

Mais nada. Reciba un forte abrazo e todo o agradecemento meu e dos meus compañeiros traballadores que san ben soupo retratar no "Monologo do Vello Traballador".

S. S. S.